

Miloš Šuchma: Svět a Česko dneška a problém české identity v zahraničí

Když se podíváme v těchto dnech po světě, není se z čeho radovat. Je to snad nejhorší doba od 80. let minulého století. Islámští radikálové pod značkou ISIS již několik let jsou stále v Sýrii a Iráku. I když lze v budoucnu doufat v jejich zničení, jejich teroristické výsadky po světě budou představovat stále nebezpečí ve státech, kam se uchýlí nebo již jsou, vedle skutečnosti, že ze světové masy přes miliardu muslimů se z nich určitý počet vždy připojí. V současné době se nastoluje diktátorský muslimský režim v Turecku, paradoxně členu NATO.

Neradostná situace je také v Rusku, kde současný prezident Putin s KGB výcvikem nemůže zapomenout na časy, kdy SSSR představovalo s 15 svazovými republikami větší lidskou sílu než dnešní Rusko. Současné Rusko z prodeje ropy buduje moderní armádu, zabírá kus Gruzie, ukrajinský Krym a zapomněl na původní dohodu, že Krym bude ukrajinský, když se Ukrajina vzdá jaderných zbraní. A v poslední době výboje pokračují ve východní Ukrajině s pomocí ruských Ukrajinců a za pomoci ruské výzbroje a armády. Vedle toho systematická ruská propaganda lže a nahlodává demokratické státy.

Neschopné a přebyrokratizované vedení Evropské unie, nekontrolovaná imigrace ze Středního východu a Afriky díky otevřeným dveřím bývalé NDR svazačky a současné kancléřky Angely Merkelové bez schválení německého parlamentu a EU. K tomu placení EU více než z ní dostávat, přinutilo Anglii v referendu vystoupit z EU, zvláště když Anglie neví, jak jsou peníze použity. Zda některé státy budou následovat je otázka času a okolností.

Vedle slabého odstupujícího amerického prezidenta se formuje ve Spojených státech amerických, nejdůležitějším státě ve světě, nepřiliš vábnější alternativa v pravděpodobnější prezidentce Hillary Clintonové, která snad nemůže být horší než Obama. Kandidát Republikánské strany Donald Trump do této strany pronikl a v debatách s dalšími 16 kandidáty je postupně porazil díky své kabaretní výřečnosti a mnoha slibům zakládajících se na jeho úspěšné podnikatelské činnosti. Z jeho projevů bylo ale znát nedostatek politické zkušenosti.

Zajímavé bylo sledovat konvenci Republikánské strany, kam odmítla přijet řada známých republikánů právě pro nesouhlas s Trumpem. Dobrou volbou bylo zvolení kandidátem na viceprezidenta zkušeného politika a současného guvernéra státu Indiana Mike Pence, i přesto nebo díky tomu, že má rozdílné názory než Trump. Podle mého názoru je vhodnější osobou než kandidát na viceprezidenta za Demokratickou stranu, senátora ze státu Virginia Tim Kaine. Šťastnou volbou byly i projevy, inteligence a atraktivnost Trumpových dětí Donalda, Ivanka a Erica (a nezmíněné české rozvedené matky původním jménem Zelníčkové), kteří pronesli projevy poukazující na dobré osobní vlastnosti jejich otce. Z některých dalších řečníků spíše vyzařoval politický fanatismus než inteligentní pravicový program.

Projev guvernéra Pence byl ale rozumný a tak každý čekal na projev samotného Trumpa.

Jeho projev, s velkou pravděpodobností napsaný jeho poradci, byl nejdelší v historii trvající 75 minut. Byl to projev velmi rozhořčený, vůči Clintonové, až agresivně kritický, ale myslím, že dobře popsal problémy nejen světa, ale hlavně Ameriky. Sice nebylo možné, aby sdělil v projevu řešení na dané problémy, ale jeho odhodlání se poprat s problémy ve prospěch Ameriky a značně méně v globalizovaném světě, v kterém vidí, že USA ztrácí energii, pracovní místa a peníze. Již méně adresoval zahraniční politiku a naprosto nic ve vztahu k Rusku, kde jeho názory jsou nebezpečné.

Je ale pravděpodobné, že ve finále bude proti němu celá Demokratická strana, mladí lidé, černoši, hispánci, nezávislí a nespokojenost některých republikánů. Otázka je jak budou volit podpůrci soka Clintonové v souteži Demokratické strany, Bernie Sanderse, kteří na demokratické konvenci projevili značný nesouhlas s Clintonovou. Bude hodně záležet na jeho osobní trojnásobnou televizní argumentaci s Clintonovou, která Američany bude jistě bedlivě sledována a kde by měl být poražen, protože nemá žádnou politickou zkušenost. Jeho poslední kontraverzní výroky a urážky svědčí o tom, že není vhodným a kvalifikovaným kandidátem na úřad presidenta. Představa dalších čtyř let Demokratické strany v prezidentském křesle je ale také neuspokojivá. Současné americké volby jsou snad nejhorší za posledních několik desetiletí a nedávají příliš optimismu v řešení světových problémů, které se navyšují.

A v Kanadě došlo podle mého názoru také k horšímu v podobě zvolení Justina Trudeau, syna bývalého ministerského předsedy Pierra Trudeau, který za války jezdil v německé helmě na motorce a obdivoval Petaina a Mussoliniho a později Mao Ce-Tunga a Fidela Castra. Syn podědil více narcisismu, politické korektnosti a horšího intelektu než jeho přestudovaný otec, který zdědil slušné bohatství a nikdy nepocítil nedostatek a hodnotu peněz. Pierre zanechal Kanadu s 300 miliardovým schodkem a 17 procenty hypotéky, zatímco syn po půl roce vládnutí vykazuje schodek 30 miliard. Na otázku opozice zda jeho strana podpoří odsouzení genocidy ISISu, Trudeau mladší návrh zamítl a odpověděl, že opozice příliš zjednodušuje význam genocidy. Neradostná to doba a nepředvídatelné vyhlídky.

Každý rok jsem dvakrát v Česku: tento rok to bylo v květnu. Na jedné straně si po kulturní stránce nelze stěžovat. Divadla vyprodaná, koncerty hojně navštěvované včetně Amerického jara a přednášek např. profesora Josefa Jařaba v knihovně V. Havla o formování amerického národa a opatrné hodnocení současné polarizace americké společnosti v probíhající prezidentské kampani. Vzpomínka na některé skvělé výstavy: Má vlast v minulém roce, kdy jsem si vyzvedl zamluvenou komplexní knihu z této výstavy v SVU, knihu výborně vypravenou. Vychází řada nově vydávaných knih včetně dobrých překladů zajímavých zahraničních knih: namátkou, které mě zaujaly: Igor Lukeš (profesor z Bostonu): Československo nad propastí, Vladimír Ševela (český novinář): Český krtek v CIA (krtkem Karel Koecher), Světlana Alexejevičová (nositelka Nobelovy ceny): Konec rudého člověka, Ondřej Kundra (český novinář): Putinovi agenti. Z nabídky restaurací jich

mnoho je plných, také díky turistům, byla uspořádána velkolepá oslava připomenutí 700. narozenin nejvýznamnějšího Čecha Karla IV, oceněného v pořadí před T. G. Masarykem a V. Havlem.

Na druhé straně patetická politická situace: alkoholik a obdivovatel Ruska a Číny prezident Miloš Zeman, „obveselující“ televizní diváky vulgaritami jako v hospodě na Vysočině, z které nehodlal opustit své penzionování, ale přesto ctižádostivost, mstivost a ješitnost mu nedala zapomenout na možnost úřadu nejvyššího za cenu vyhaného ponížení svého volebního soupeře. Člověk, který nezná slovo omluva, jako např. v případě údajně článku Ferdinanda Peroutky, kdy prohrál u soudu proti vnučce Peroutky, přesto se neomluvil. Jeho výběr spolupracovníků je také ostudný: kancléř Mynář, člověk, který neprošel bezpečnostní prověrkou, mluvčí Ovčáček, bývalý novinář z nejhorších komunistických novin Haló noviny, majetný Nejedlý, hlavní poradce se silnou vazbou na Rusko, Kmoníček, vedoucí zahraničního odboru a kandidát na příštího velvyslance v USA, člověk když mluví, tak mu není rozumět, co vlastně chce říct, atd.

Další postava je Andrej Babiš, bývalý komunista jako Zeman, navíc spolupracovník StB, kde podle StB svazku dobře spolupracoval, ale v současné době u soudu bývalí estébáci na Slovensku u soudu řekli, že si na nic nepamatují. Člověk, který se přemístil ze Slovenska, kde vydělal velké peníze během ekonomické transformace ziskem převzetí státních podniků na půjčky od bank. Nezůstal jen u svých podniků (jak se přiznal má jich asi 130), ale zachtělo se mu udělat z vlády podnik, kde začal se založenou stranou ANO jako ministr financí přes obrovský konflikt zájmů. A aby měl podporu v médiích tak zakoupil dva největší české deníky Dnes a Lidové noviny. Diktátor, který si kupuje lidi za nástupní poplatek, nesnáší kritiku a ve vulgaritách a urážkách v parlamentě předčí prezidenta Zemana. Rád by vyhrál příští volby, aby se mohl stát ministerským předsedou a spolu s prezidentem Zemanem, který chodí o holi, ale do druhých prezidentských voleb jistě se třeba nechá přivést třeba na vozíku, by tak vytvořili nezapomenutelnou dvojici, na kterou Češi jen tak brzy nezapomenou, i když jejich tlachání jim přiznává oblibu u většiny obyvatelstva.

Zajímavá je situace ve vládní koalici, tvořené stranami ČSSD, ANO a KDU/ČSL. Zatímco lidovci zaujímají neutrální pozici, i když přítomnost ANO a hlavně jejich lídra jim evidentně vadí, ANO je žába na kameni a ČSSD hraje nucenou smířlivou politiku, i když zdaleka nejsou bez vady. U sociálních demokratů se pozapomíná na jejich mediální a parlamentní hvězdu a zároveň korupčníka Davida Ratha, kterého policie zadržela, když vynášel místo lahví vína mnohamilionové dary jako úplatky během jeho činnosti jako hejtmana Středočeského kraje. Byl ve vazbě, z které se dostal a vymohl odškodnění a stále se čeká na soud, což v Česku někdy bývá čekání do ztracena.

Zdeněk Altner, bývalý advokát a insolvenční správce, vyhrál ve prospěch ČSSD spor o převzetí jejich sídla Lidového domu, na což ČSSD neměla právo, protože zanikla jejich zrušením a dům byl akciovým objektem, nespádajícím pod restituce. Zdeněk Altner nicméně spor vyhrál za cenu podle smlouvy deseti procent ceny Lidového domu a 0.3 procenta denně za prodlení v případě nezaplacení. Tuto

smlouvu podepsal bývalý předseda ČSSD a současný prezident Miloš Zeman a spor byl rozhodnut Ústavním soudem ve prospěch Altnera. Dlužná částka nyní činí 318 milionů, nemalý dluh pro ČSSD, na který si sociální demokracie půjčila v bance, ale nehodlá dluh zaplatit, tím ignoruje soud a dělá vše možné, aby věc oddálila, doufaje do nekonečna.

V poslední době se politická scéna rozvířila kolem reorganizace policejních útvarů, na kterou má policejní prezident Tuhý právo, zvláště když mu v tom nebrání jeho šéf, ministr vnitra za ČSSD Chovanec. K tomu se kriticky vyjádřil ministr financí vládní koalice za ANO Andrej Babiš, na základě nespecifikovaných informací současného a rezignujícího ředitele reorganizovaného útvaru Šlachty, jeho ostravského podřízeného Komárka a státního zástupce pro Olomoucký kraj Ištvána. Komárek vznesl obvinění na policejního prezidenta za podezření z korupce a napojení na podsvětí, poté prezident Tuhý na něho podal žalobu.

Dvojice Šlachta a Ištván jsou iniciátory razie na předsednictvu vlády, dosud plně nedokladované důkazy v roce 2013, která způsobila rezignaci vlády a následně nástup koalice v čele s ČSSD. Do těchto sporů přicházejí mnohdy chaotické a předpojaté zprávy českých médií v selhání státu v ochraně demokracie a právního řádu, zvláště když tento stát začínají rozvracet lidé, kteří mají v pracovní náplni ochranu jeho vnitřní bezpečnosti. Pokud by stát pokračoval v tomto stavu, můžeme se dočkat rozvratu demokratických hodnot, zvláště za možného vedení současného prezidenta a velkoobchodníka Babiše v roli šéfa nejen jeho podniků médií, ale i vlády.

28. - 30. září 2016 se koná v Praze konference „Krajané a problém identity“. Organizátor této konference Miroslav Krupička mě požádal, zda bych přednesl projev na toto téma. Předběžně jsem souhlasil a tak zde je můj referát.

Krajané a problém identity

Domnívám se, že název konference „Krajané a problém identity“ je trochu zavádějící, protože je třeba si uvědomit okolnosti, za jakých v posledních zhruba 80 letech lidé z Československa odcházeli.

Byli to lidé, kterým se podařilo odejít před nacismem, ať již to byli čeští nebo slovenští Židé nebo lidé a vojáci, kteří chtěli bojovat ve spojeneckých armádách proti nacismu a po válce mnozí v zahraničí zůstali.

Po roce 1948 to byla hlavně politická emigrace exulantů, kteří odešli před nastupujícím komunismem. Tato generace byla politicky velmi vyspělá a odhodlaná, pamatující předválečnou republiku, a o mnoho zdatnější než generace pozdější z roku 1968, která již žila a vyrůstala řadu let v komunismu.

A po roce 1968 to byli ti, kteří odešli po sovětské okupaci a nástupu komunistické normalizační garnitury. Někteří včetně mne a mojí manželky, odešli těsně před sovětskou okupací na dovolenou (v našem případě čtyři dny před okupací) a z té se již nevrátili. V každém případě všichni ze všech generací byli spíše exulanti, protože jejich důvody v menší či větší míře byly způsobeny nacismem a komunismem.

Uvedu příklad na sobě. V roce 1968 jsem byl členem hlavního výboru Klubu angažovaných nestraníků, který byl spolu s organizací politických vězňů K231, vznikající sociální demokracie a svobodou slova bez cenzury byly hlavním důvodem, proč sovětská armáda přišla potlačit spolu s dogmatickou částí komunistů veškeré snahy o zahájení demokratického procesu v Československu. Když jsem si pak přečetl v Paříži v novinách dohodu mezi československou a sovětskou delegací o „dočasném“ pobytu sovětských vojsk na území Československa nebylo pochyb o tom, že tento pobyt je na dlouhou dobu. A také byl – doplněn politikou tzv. normalizace, to je návrat do let před rokem 1968.

Když jsme přijeli do Kanady, začal jsem pracovat po 2 týdnech v informačních technologiích na zajištění životní existence v Kanadě, zrovna tak jako ostatní Češi a Slováci v zemích, kde našli nové domovy. Vždy jsem se zajímal o politiku a bylo mně tedy jasné, že nemohu si jen koupit barák a auto a ignorovat situaci v Československu. Brzy jsem vstoupil do Československého sdružení, později se stal předsedou, zvolený v osmi volebních obdobích. Proč Československé sdružení v Kanadě?

Protože jsem obdivoval činnost této organizace, uznané kanadskou vládou jako reprezentanta pro Čechy a Slováky od svého vzniku po Mnichovském diktátu v roce 1938, po dobu války, kdy tato organizace měla 92 poboček po celé Kanadě a řadu významných Čechů a Slováků v jejím čele. Vedle toho rekrutovala kanadské Čechy a Slováky do spojeneckých armád. Po roce 1968 jsme se snažili jednak pomoci nově příchozím smlouvou s kanadskou vládou a poukazovat na pronásledování lidí a disidentů v Československu, jakož i na neplnění mezinárodních závazků vyplývajících z Helsinských dohod, vedle kritiky okupace sovětskou armádou naší rodné země. Vedle toho jsem inicioval založení časopisu Západ, jehož jsem se stal šéfredaktorem, a který začal vycházet v letech 1979 – 1993 a měl velký úspěch. Byl rozesílán do 40 zemí, kde byli Češi a Slováci a také na cílené adresy do Československa. Kvalita časopisu byla zaručena jednak silnou redakční radou včetně spisovatele Josefa Škvoreckého a také spolupracovníky po celém světě. Angažovanost Čechů a Slováků v cizině byla různá, ale všichni měli důvod, proč z Československa odešli.

Nyní bych se rád vyjádřil k tématu konference. Jestliže identitou je míněno ztotožnění se s češtvím, není pochyb o tom, že ten, kdo se narodil v Československu, měl tam rodinu, prožil tam dětství a další život, nemůže se tohoto češtví zbavit, protože to nejsou jen životní prožitky, ale i jazyk, který je těžký, ale nesmírně tvořivý, jakož i bohatá kultura a umění, vše toto je pro Čechy žijící v zahraničí nezapomenutelné. Domnívám se ale také, že identita češtví je společná pro Čechy žijící v zahraničí, ale hlavně pro ty žijící nyní v České republice. Toto ostatně rezonuje zde velmi silně, zachování si vlastní české identity.

Nemyslím si, že ve světové globalizaci je zachování si vlastní identity překonáno, a ani dvojí nebo vícero občanství v tom nebrání. Domnívám se, že je rozdíl např. mezi Kanadou, která je typickou imigrační zemí a evropskými státy včetně České

republiky, které si chtějí zachovat svojí historickou a kulturní identitu, snad s výjimkou Německa, kde kancléřka naprosto neodpovědně otevřela dveře pro nekontrolovanou imigraci.

Kanada oproti České republice je v jiné situaci, protože definice národní identity je velmi sporná. Jednak Kanada musí respektovat rozdělení na původní domorodé obyvatelstvo, to je Indiány a Inuity a v rámci nedomorodého obyvatelstva na původní britské a francouzské původní přistěhovalce, a tím i přihlédnutím k jejich jazykové dvojjazyčnosti. A konečně multikulturalismus, výmysl Pierra Trudeau to je historii kanadské imigrace, v které se prolíná mnoho příšlých národností, mluvící mnoha jazyky. S imigrací se Kanada jako imigrační země dosud vypořádává relativně úspěšně, protože prověřování příchozích se děje mnohem přísněji než v Evropě. Na druhé straně si nemyslím, že multikulturalismus je dobrá myšlenka, protože rozděluje společnost. Mnohem více se mně líbí koncept „tavícího kotle“ ve Spojených státech, kde je mnohem větší snaha se stát Američanem a přizpůsobit se zemi, do které imigrant byl přijat.

Domnívám se, že snaha vytvořit uvnitř evropských zemí směs národností by bylo cestou špatným směrem, smazáním historie, tradic a zvyků původních obyvatel, Čechů, Moravanů a Slezanů. A možná i jazyka, kdy v domácím prostředí by neměla převažovat angličtina, do mluvy prorážející hlavně mladší generací a mezinárodními podniky, jazyk, který se jinak stává mezinárodním univerzálním dorozumívacím jazykem ve světě.

Mnoho Čechů žijících v zahraničí má vedle země, kde zakotvili i občanství České republiky, protože chtějí tak vyjádřit vztah ke své rodné zemi, a protože pozorně sledují politickou situaci, chtějí i volit, i když se nechtějí politicky angažovat, pokud v České republice trvale nežijí. A je jim jedno, s kterým pasem za současné situace cestují, protože oba pasy jim to umožňují, zvláště po zrušení vízové povinnosti Kanadou, za kterou naše organizace intenzivně bojovala.

Je skutečností, že předválečný exil a exil roku 1948 až na výjimky již vymřel a exil či imigrace po roce 1968 se značně snižuje. Jedinou nadějí jsou děti těchto exulantů, tedy druhá, případně třetí generace. Pokud by nedošlo k výraznějšímu odchodu způsobenému vnějším vlivem je možno počítat s určitými přírůstky těch, kteří přicházejí za účelem studia, práce nebo poznání Kanady v rámci kategorie do 35 let podle uzavřené reciproční smlouvy mezi Českou republikou a Kanadou. Některým z těchto příchozích se podařilo zůstat, ať již z důvodu získaného zaměstnání nebo manželstvím s Kanadánem nebo Kanadankou. To jsou ale minimální přírůstky.

Osvojení si češtiny dětmi příchozích je závislé na tom, zda děti jsou ze stejného českého manželství nebo z českého a kanadského manželství, kde děti mají možnost získat také české občanství na základě skutečnosti, že jeden z manželů je českého původu a občanství. V Kanadě vedle toho, že rodiče na děti mluví česky, existují asi čtyři lokace škol pro výuku češtiny, vesměs ale vyučující jen v sobotu. Závisí to také na intenzitě snahy rodičů češtinu naučit. Výsledky mohou být, že děti češtině částečně nebo pokročile rozumí, umí mluvit s chybami nebo docela

plynule a stejné je pak se psaním, což je velmi obtížné, protože česká gramatika je složitá.

Je také dost důležité rozeznat tykání a vykání. Pamatuji si, že jsme měli jednou velvyslance s manželkou na večeři a dvacetiletý syn přišel později, podal mu ruku a řekl, „Nazdar, jak se máš?“ Pamatuji, jak dcera na letišti psala rychle dopis, poslaný po nás babičce. Když jsem si dopis přečetl, rozhodně dopis dával smysl, ale slovosled a gramatika nebyly rozhodně na jedničku. Horší situace nastává u třetí generace, tedy vnoučat, kde to závisí hlavně na prarodičích a jejich geografické a časové možnosti se vnoučatům věnovat. Ještě horší situace nastává u smíšených manželství, kde to je odvislé od snahy rodiče českého původu a také porozumění druhého rodiče, který česky neumí. Důležité myslím ale je, jaký děti druhé nebo třetí generace měly postoj k České republice a jeho kultuře.

Rozhodně si ale myslím, že vložení energie do výuky dětí v češtině a vztahu k zemi jejich rodičů má smysl oboustranně i pro Českou republiku, protože nikdo nemůže předvídat, jak v budoucnu mohou být např. svou profesí tyto děti pro Českou republiku prospěšní, zvláště když mají co nabídnout. Zaregistroval jsem např. v Argentině, že vysílání učitelů češtiny dává smysl, protože mohou vyučovat i starší lidi druhé generace, aby si vylepšili češtinu.

Myslím, že je velmi prospěšné, že ministerstvo zahraničí podporuje krajanské komunity v určitých projektech činnosti a zároveň i stát přispívá na podporu kultury ve formě placení cest umělcům a hudebníkům, protože hudba a umění vždy nalezne příznivou odezvu u Čechů žijících v zahraničí, ale i u původních obyvatel jiného původu. Na závěr mého příspěvku bych rád shrnul, že na své češtví a životní prožitky v Československu nelze jednoduše zapomenout, protože to je, kde jsme se narodili a máme vzpomínky, ať již dobré nebo špatné.

Z těch negativních nelze zapomenout na to, že např. pro ty, kteří vyrůstali v padesátých letech, tato doba byla dobou komunistického běsnění, politických poprav, zavírání, vyhazování ze škol nebo zákazu kvalifikace, ztráty kvalifikovaných zaměstnání, atd. Proto pro mnoho z nás příchod do cizí země, která nám nabídla svobodu, studijní a pracovní příležitosti, a ekonomické možnosti nelze zapomenout a myslím, že mluvím za mnoho z nás, že za to jsme velmi vděční a nikdy nezapomeneme na to, že cizí země se stala naší zemí a zachovala se lépe než naše rodná země.

Nelze ignorovat skutečnost, že po 27 letech od sametové revoluce se Česká republika se zmítá jako v začátcích, nebyla zrušena Komunistická strana, která způsobila zemi a národu ohromné škody, národ je touto situací stále poznamenán, do Kanady byl jako první velvyslanec po sametu jmenován člověk, který byl členem ÚV KSS, v politice se pohybuje stále mnoho lidí ze staré doby včetně prezidenta Miloše Zemana. Bývalý komunist, který se stal prezidentem tím, že pomluvil svého soupeře ve volbách a který se chová arogantně a předpojatě bez ohledu na konzultace a mínění vlády a parlamentu.

Místopředsedou vlády a ministrem financí je předseda nově založené strany ANO Andrej Babiš, bývalý komunista a spolupracovník StB, alespoň podle StB spisu, který je multimiliardářem, kdy majetek nabyl v prvotních dobách ekonomické transformace ze státních podniků a z půjček bank. Je to nejen velký konflikt ekonomických zájmů, ale i mediálních, protože koupil dva největší české deníky. Myslí, že vládu lze řídit jako podnik a při trochu štěstí, pokud by vyhrál volby se mu to může povést po boku prezidenta Zemana, který pro svoji ctižádost jistě bude mít snahu vyhrát i další prezidentské volby, pokud mu to voliči umožní.

Snad jedna z nadějí je v mladé generaci, která dříve nebo později musí převzít vedení státu. Doufejme, že to budou vzdělaní lidé se zahraniční zkušeností a nezátížení lidé z minulé doby, kteří mohou v České republice vytvořit podmínky skutečně demokratického státu.